

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Ludvigsbakke (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Ludvigsbakke", i Bang, Herman: *Ludvigsbakke*, udg. af Flemming Conradt ; Mette Winge , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang09val-shoot-idm140553040693664/facsimile.pdf> (tilgået 01. juni 2024)

Anvendt udgave: Ludvigsbakke

– Ja, Ungdommen raser.

Da der var blevet noget mere stille, sagde Frøken Rosenfeld roligt:

– Der var nu mange dejlige Minder fra det gamle Hus.

Karl hørte Ordene og pludselig holdt han inde i sine Forklaringer og han svarede ikke Kammerjunkerens – –

Fru Falkenberg sad og søgte Falkenbergs Blik, men Oberstlieutenanten nød en Biskuit og talte med Admiralen om Remonteheste.

Fru von Eichbaum bød Velbekomme.

Ida havde ikke hørt det og hun fik sig først rejst, da Kandidaten rakte hende Armen. Som halvvaagen så hun et Øjeblik ud over Bordet med det endte Maaltid og Kandelabrene, der osede let, og ned paa sin egen Plads. Den blodrøde Is var smeltet og blevet til noget farvet og skident Vand i hendes Skaal.

Admiralen vilde række Fru Aline Feddersen hendes Stok. Men Fru Aline mente, hun kunde gaa uden. Og, støttet til Admiralen, hvis Emailekors lyste i Skæret af de von Eichbaumske Kandelabre, gik hun, lidt besværligt, men dog rank mellem de andre Par, forbi Skærbrædtene, over i Fru von Eichbaums Lejlighed, hvor Hr. Christensen begyndte at byde Kaffen om.

Herrer og Damer talte højt, rundt omkring, i Grupper. Fru Mourier stod hos Fru von Eichbaum med hendes tørre Hænder i sine.

– Det gik nydeligt, du, sagde hun: jeg kender heller ingen, der forstaar Kunsten som du.

Fru Mourier forklarede ikke, hvad hun egentlig mente med Kunsten, eller maaske vidste hun det ikke en Gang selv.

Men Fru von Eichbaum svarede:

– Kære Vilhelmine, det gaar jo ganske af sig selv.

– Ja, naar man forstaar det, sagde Fru Mourier.

Ida havde helt mekanisk – eller maaske som et Slags ubevidst Værn – taget Sukker og Fløde og gled rundt og bød. Nu naede hun Fru Mourier.

– Tak, Ida, sagde Fru von Eichbaum: De er osse altid saa hjælpsom.

Og Fru Mourier, der tog Sukker, sagde venligt:

– De gaar jo rundt, Frøken Brandt, som var De en Datter i Huset.

– Ja, sagde Ida og gled videre.

– Hun er vist rar du, sagde Fru Mourier, der følte en ubestemt Medlidenhed – maaske med det underligt halvgamle, der var over Idas Person. Det var, som den gule Kjole var for stor til hende, saa der

ikke var nogen rigtig levende Krop i den, og det flammede Haar virkede over den lille Pande saa mærkeligt som Paryk eller som det var klistret paa.

– Gud, du, prægtig, sagde Fru von Eichbaum: Og et af de sjældne Mennesker, der altid kender deres Plads.

Herrerne var gaaet ind i Karls Værelse for at ryge undtagen Admiralen, der passede sin Fordøjelse paa sin vanlige Strøgtur. Kammerjunkereren talte om, at København var s'gu en nydelig Verdensstad – man kunde ikke faa en ordenlig Skjorte i hele Byen.

Men Mourier havde fat i Karl ude i Entreen:

– Jeg har saamæn egenlig villet skrive det længe – – men, sèr De – for man vèd jo dog, hvad det koster for et ungt Menneske at gelejde unge Damer rundt – saadan en hel Vinter – – Men nu (Hr. Mourier var helt forlegen) lægger vi en Anvisning oppe paa Filialen – – og saa er den Sag klar, naar De bare gaar op og hæver den.

– Naa, ingen Aarsag, sluttede han brat. Karl var blevet blodrød og Hr. Mourier vendte sig, meget lettet:

– Men skulde vi ikke hellere flytte ind i Spisestuen, sagde han: der er s'gu friere Luft og saadan ved Kaffen er det ogsaa rart at være et Stykke fra Fruerne – –

Lidt efter brød Herrerne op og drog over i Generalindens Spisestue, hvor Hr. Christensen og Julius gik og dækkede af.

Hr. Christensen havde faaet saadan noget bevægeligt ved Næseborerene, da han kom op om Fru Feddersens Plads, hvor man endnu fornam hendes Parfume.

– Hun er forresten osse en stadselig Dame endnu, havde han sagt til Julius.

Over Damerne var der faldet Ro efter Kaffen og nu, da Herrerne var gaaet. Admiralinden halvsov efter Formiddagens Anstrængelser i Sofaen (hun spiste desuden stærkt, naar hun var ude), men i Hjørnet under Gasflammen sad en Gruppe og talte om Bøger og om at læse. Fru Falkenberg, der nervøst gned sin ene Kind med den knyttede Haand, mens hun så ud for sig, sagde:

– Men man bli'er saa tit urolig af at læse.

Hvorpaa Fru Eichbaum, der ovre ved Etagèren talte med Fru Lindholm om Mary, sagde:

– Kære Emmy, man læser da for at hvile.